

Άννα Δεληγιάννη Τσιουλπά

Εσωτερικός μετανάστης
στο Εξωτερικό

Εσωτερικός μετανάστης στο Εξωτερικό

Άννα Δεληγιάννη - Τσιουλπά

Εσωτερικός μετανάστης στο Εξωτερικό

Μέρες πολλές σχεδιάζα την αναχώρησή μου από το νησί. Θες η φτώχεια, θες η αγραμματοσύνη, θες το άσχημο για μέρες και βδομάδες οικογενειακό κλίμα, εγώ όλο ονειρευόμουν τη μέρα που θα άφηνα πίσω τα πάντα. Η τόλμη, μου έλειπε αλλά και η άγνοια. Ένα βράδυ έβγαλα δυο φύλλα απ' το ημερολόγιο και σταμάτησα στη μέρα που θα περνούσε το πλοίο της άγονης γραμμής για την οποία έγραφε 12 Μαρτίου Όσιος Θεοφάνης ο Ομολογητής.

Το πρωί με το που σηκώθηκα είπα δυο κουβέντες στη μάνα μου και πετάχτηκα έξω. Εκείνη ακολουθούσε δίχως τη χοντρή ζακέτα της, δίχως το μάλλινο κεφαλομάντηλο. Ακολούθησε λίγα μέτρα και σταμάτησε. Φώναξε κάνα δυο φορές και πνίγηκε η φωνή της σε λυγμούς. Στάθηκα, γύρισα πίσω να κοιτάξω. Ένας κρύος αέρας πάγωσε το πρόσωπό μου. Της είπα μόνο: *Γύρνα πίσω μάνα θα κρυώσεις, γύρνα πίσω.*

Αυτό ήταν όλο, κι εγώ έτρεχα, έτρεχα να φύγω, μια εικόνα που όσο ζω δεν θα φύγει ποτέ μα ποτέ από τα μάτια μου. Τι έφταιγε εκείνη, που τόσα χρόνια υπέφερε; Υπέφερε κοντά σ' έναν άνθρωπο, νευρικό, μέθυσο, φωνακλά!

Γέννησε και μεγάλωσε τρία παιδιά μόνη της! Σα να μην της έφταναν τα παιδιά, το σπίτι, είχε στο σπίτι και τη γιαγιά, την πεθερά της, έραβε ξένα ρούχα γυναικεία κι ανδρικά.

Μια φορά η αδερφή μου έκλαιγε πολύ δυνατά. *Κοίταξε κόρη μου, το κορίτσι θα τσιμπήθηκε με καμιά καρφίτσα.* Και πέρασαν πολλά χρόνια, η αδερφή μου παντρεύτηκε, γέννησε τρία παιδιά και σαν χρειάστηκε να πάει στο γιατρό εκείνος την άφησε άφωνη όταν της είπε: *Αυτή η ακτινογραφία δείχνει μια βελόνα ραψίματος σφηνωμένη στη σπονδυλική στήλη!*

Θα είχε δίκιο τότε η γιαγιά, γιατί το σπίτι είχε πάντα κλωστές ρούχα ψαλίδια καρφίτσες εδώ κι εκεί.

Η μάνα μου, δεν είδα τι έκανε, εγώ πάντως έτρεξα στο λιμάνι, μπήκα βιαστικά στη βάρκα που μας ανέβασε στο πλοίο και ταξίδεψα για τον Πειραιά! Κάθισα σε έναν καναπέ, ακούμπησα το χέρι στο τραπέζι, γύρισα κατά το πέλαγος και έκλαψα τόσο,

όσο δεν είχα κλάψει ποτέ ως τότε. Το μαντίλι μου δακρύβρεχτο στο δεξί χέρι, μου θύμιζε τη μάνα πιο πολύ, γιατί σε όλες τις τσέπες σχεδόν, έβαζες το χέρι σου κι όπως άλλοι βρίσκουν ένα κομπολόι ας πούμε, εγώ έβρισκα μαντίλια!

Στον Πειραιά φτάσαμε την άλλη μέρα το μεσημέρι. Το πλοίο μάζεψε πολύ κόσμο από τα νησιά αλλά τώρα στην έξοδο φάνηκε ένα πλήθος πάνω στην μπουκαπόρτα να διαγκωνίζεται ένας με τον άλλο να βγουν γρήγορα! *Εγώ, πού θα πάω* είπα μέσα μου. Δεν ήξερα κανέναν, δεν ήξερα καν πώς περπατάει ένας πεζός σε μια μεγαλούπολη!

Βγαίνοντας βοήθησα μια κυρία να μεταφέρει τα πράγματά της. Και ο θεός ήταν εκεί ή έστειλε τον άγγελό του να με βάλει στο σωστό δρόμο.

- *Πού πηγαίνεις παλικάρι μου, με ρώτησε.*

- *Παντού και πουθενά, απάντησα χαμογελώντας. Έπιασα τον εαυτό μου στην πρώτη απάτη! Χαμογελούσα ψεύτικα χωρίς να το θέλω, προσποιητά. Τι ήθελα να πετύχω; Ήθελα να πιάσω κουβέντα γιατί όλοι, μου ήταν άγνωστοι.*

- *Δηλαδή, σα να λέμε χωρίς προορισμό, δίχως σκοπό, είπε εκείνη.*

Σταθήκαμε σε μιαν άκρη να ξεκουραστούμε.

- *Εμείς έχουμε ένα Ζυθεςτιατόριο, μου είπε, και αν θέλεις μπορείς άνετα να δουλέψεις.*

Προς στιγμήν δεν καταλάβαινα τι μου έλεγε, το εστιατόριο ξεμπέρδευε λίγο τα πράγματα, ας είναι καλά ο Δημητρός που όταν γύρισε κάποια Χριστούγεννα στο νησί και τον ρώτησαν οι χωριανοί τι δουλειά κάνεις σε εστιατόριο δουλεύω είπε και συμπλήρωσε σε μαγειρείο δηλαδή. Έτσι το λέγαμε εκείνο το ένα που είχαμε στο νησί μας!

- *Το όνομά μου είναι Δέσποινα, Δέσποινα Καλλάκη και το μαγαζί μας είναι εδώ πιο πάνω κοντά στην εκκλησία της Αγίας Τριάδας.*

- *Εμένα με λένε Βασίλη, Βασίλη Ιμβριώτη, απάντησα με τον ίδιο τρόπο που μου μίλησε εκείνη!*

- *Να φανταστώ ότι είσαι από την Τιμβρο;*

- *Να το φανταστείτε, από καταγωγή, γιατί μένουμε χρόνια πολλά, από τη γιαγιά μου, στη Σαμοθράκη.*

- Λοιπόν, με βοηθάς να πάμε ως το μαγαζί και εκεί θα τα πούμε καλύτερα.

Στο μαγαζί περίμενε ο κυρ Παναγής, μια εικόνα που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Εικόνα του πιο καλού, καλοκάγαθου ανθρώπου.

- Παναγή, είτε η κυρά Δέσποινα, αυτό το παλικάρι θα δουλέψει εδώ, ξέρει να μαγειρεύει πολύ καλά, ίσως όχι όλα τα φαγητά αλλά γνωρίζει τι θα πει τουλάχιστον αναλογία στο αλάτι, στο πιπέρι και γέλασε ξεκαρδιστικά.

Εγώ, τι να έλεγα, άιντε καμιά πατάτα, κάνα αβγό, σαλάτα με φρέσκα κρεμμύδια, όχι βέβαια δεν ήμουν μάγειρας αλλά τι να έλεγα.

- Μη βασανίζεσαι παιδί μου, έχουν δει τόσα τα μάτια μου που πλέον δεν νιώθω έκπληξη για ό,τι και να συμβεί, μόνο πόλεμος να μη γίνει, μόνο την υγεία μας να έχουμε, όλα τα άλλα διορθώνονται. Από αύριο κάτι θα βρούμε να κάνουμε.

Η κυρά Δέσποινα, δεν φαινόταν κουρασμένη κι απορούσα, εγώ ήθελα ν' ακουμπήσω κάπου το κεφάλι μου και να τραβήξω έναν μακρύ ύπνο.

Με οδήγησε σε ένα μικρό σπιτάκι δίπλα ακριβώς από το μαγαζί, δίχωρο με μια μικρή τουαλέτα, πεντακάθαρο. Εγώ μόλις

είδα μια σχισμή στην πόρτα ρώτησα. Αυτή η σχισμή τι είναι;

- Για τα γράμματα από μέσα έχει γραμματοκιβώτιο. Ένωσα την καρδιά μου να χτυπά γρήγορα, σκέφτηκα το πρώτο γράμμα που θα έπαιρνα από τη μάνα μου!

Να σκεφτείτε δεν είχα δεύτερο ρούχο. Ευτυχώς, η κυρά Δέσποινα ανέβηκε στο σπίτι της και σε λίγο επέστρεψε με μια βαλίτσα ρούχα, μέχρι και πιζάμες και παντόφλες! Μου είπε: *Εγώ παιδί μου έχω πάντοτε κάποια καθαρά ρούχα γιατί στο μαγαζί έρχονται άλλος έτσι άλλος αλλιώς και... τέλος πάντων βολέψου και θα βρούμε την άκρη. Σε αφήνω και το χαρτί αυτό, διάβασέ το, γράφει μερικές συνταγές που φτιάχνουμε στο μαγαζί, ανάλογα με τις μέρες!* Και συμπλήρωσε: *Ξέρεις πόσα παιδιά σαν κι εσένα ήρθαν και δούλεψαν εδώ, χωρίς να γνωρίζουν το παραμικρό. Ο άνδρας μου, βοηθάει πάρα πολύ αρκεί να είσαι υπάκουος και ηθικός.*

Εκείνη έφυγε, εγώ ξάπλωσα με τα ρούχα για να ξυπνήσω κατά τις δύο το βράδυ και να διαβάζω: λαδερά, γεμιστά ορφανά. Άλλο και τούτο, τι πάει να πει ορφανά! Πού να έβαζε το μυαλό μου χωρίς κιμά, με τίποτα. Συνέχισα! Παπουτσάκι! Άλλο περίεργο! Μου ερχόταν να το βάλω στα πόδια από ντροπή. Εγώ τάχα ο μάγειρας! Αχ κυρά Δέσποινα πώς να σε βγάλω ασπροπρόσωπη!

Το πρωί πήγα δίπλα. Ο κυρ Παναγής με περίμενε.

- *Μην έχεις άγχος, εγώ μάγειρα έχω, εσύ θα βοηθάς και θα μαθαίνεις. Όχι ότι δεν ξέρεις, αλλά, τις συνήθειες του μαγαζιού, εννοώ να μάθεις. Θα δουλεύεις, θα κάνεις καφέδες, γιατί εδώ πολλοί, μετά το φαγητό, θέλουν κι έναν καφέ για χώνεψη.*

Ωραία είπα μέσα μου δόξα τω θεώ!

- *Αιντε σήκω φτιάξε δυο σκέτους να πιούμε*

- *Σκέτους; Καλά, πώς είναι ο καφές σκέτος συλλογίστηκα!*

- *Αμέσως, είπα, και όπως σηκώθηκα συμπλήρωσα: Εγώ, θα βάλω ζάχαρη!*

- *Καλά, βάλε ένα κουταλάκι σκέτο καφέ σ' εμένα κι εσύ φτιάξε το σερμπέτι σου.*

Ωραία, βρήκα την άκρη. Τα καφόμπρικα ήταν όλα πεντακάθαρα στη θέση τους! Άναψα το μάτι το μικρό και έβαλα τον ένα καφέ τον δικό μου. Τα κατάφερα! Έπειτα συμπλήρωσα νερό και έφτιαξα τον υποτιθέμενο σκέτο, αλλά η ζάχαρη είχε μείνει στον πάτο κι έτσι όπως του τον σέρβιρα με την πρώτη γουλιά: *Δεν το ξέπλυνες Βασιλάκη το μπρίκι.*

- *Ναι όντως κυρ Παναγή, αλλά καθαρό ήταν, από τον δικό μου καφέ.*

- *Ναι από τον δικό σου αλλά η ζάχαρη έμεινε και έβρασε στο δικό μου χαρμάνι.*

- *Σωστά, αλλά για να σας πω την αλήθεια πρώτη φορά κάνω σκέτο καφέ.*

- *Όχι ακόμη, την επόμενη που θα φτιάχνεις πρώτα το σκέτο και μετά το ζαχαρωμένο, δεν θα υπάρχει θέμα!*

Η ειλικρίνεια μου και η εργασιομανία μου μ' έφτασε στα ψηλά. Κέρδισα την εμπιστοσύνη των ανθρώπων που δεν γνώριζα καθόλου, αλλά η εξήγηση και η προσοχή στα θέλω τους, μ' έφερε ως εκεί που έλεγα, εγώ είμαι;

Πέρασαν οι μήνες κι αποφάσισα να γράψω ένα γράμμα στη μάνα μου! Αφού της έγγραφα τα καθέκαστα σημείωνα:

Αν θέλεις γράψε μου σε αυτή τη διεύθυνση, κράτα το φάκελο!

Κι εκείνη δεν μου έγγραψε παρά πήρε τη γιαγιά και ένα μεσημέρι όπως περίπου είχα πρωτοφτάσει εγώ παρουσιάστηκαν μπροστά μου! Βέβαια ήμουν πολύ κοντά στο λιμάνι κι ο οδηγός του ταξί μουρμούριζε

ξεφορτώνοντας τα καλαμένα καλάθια με το πανί ραμμένο αντί για καλάκι.

Άκουσα φωνές και πετάχτηκα από τον μεσημεριανό μου ύπνο. Η γιαγιά φώναζε όπως στο χωριό. Μόλις με είδαν κέρωσαν! Με μια φωνή είπαν: *Αα, πώς αδυνάτισες, τι έπαθες!*

Η γιαγιά, μ' αγκάλιασε! Φεγγάρι μου χαμένο πού 'σαι ξενιτεμένο, έλεγε και έκλαιγε. Η μάνα, ω, το θύμα της οικογένειας, μου χάιδευε το δεξί μπράτσο, καθώς μπαίναμε στο σπίτι.

Καθίσαμε στον καναπέ, κλάψαμε, κλάψαμε κι όταν χορτάσαμε κλάμα φιλοτιμήθηκα να φτιάξω καφέ. Είπαμε και τι δεν είπαμε! Μου έκανε εντύπωση, όταν μου είπαν πως ο πατέρας, από την ώρα που έφυγα και δεν τον χαιρέτησα σε μια βδομάδα, έπαθε μελαγχολία, δεν έτρωγε, δεν έπινε, δεν μιλούσε παρά μονάχα στο σκύλο την ώρα που έβγαινε στην αυλή κι εκείνος χωνόταν στα πόδια του, σώνει και καλά να τον ρίξει κάτω.

Ρώτησα με αγωνία: *Πείτε μου σήμερα τι κάνει!*

- *Τι να κάνει μόλις πήραμε το γράμμα, ο ταχυδρόμος το έδωσε σε κείνον και μέχρι που το παρέδωσε στη μάνα, είπε η γιαγιά, δεν έβγαλε μιλιά.*

Μετά τα νέα σου, εκείνος πίεσε τη μάνα σου να έρθει κι η μάνα σου είπε, θα πάω με τη γιαγιά. *Να πάτε* είπε δυνατά, κι έβγαλε από την τσέπη του χρήματα, μια χούφτα και τα άφησε στο τραπέζι. Εγώ τα μάζευα, γιατί δεν ήξερα πού βρίσκεται ο Βασίλης κι έλεγα ας έχω κατιτίς μήπως βρεθώ σε μια ανάγκη και να που βρέθηκα.

Την άλλη μέρα σηκώθηκαν από τα χαράματα και μουρμούριζαν έξω στην αυλή. Βγήκα και τις μάζεψα. Εδώ είναι πόλη θα σας μαλώσουν τις είπα!

Κατέβηκε και ο κυρ Παναγής και απλός και ταπεινός καθώς ήταν είπε: *Σήμερα το μαγαζί είναι κλειστό, εγώ θα σας κάνω το τραπέζι σε ένα άλλο μαγαζί να χαρούμε σαν οικογένεια!*

Μέσα μου, ένιωθα απέραντη ευγνωμοσύνη για τον άνθρωπο που με αγκάλιασε με βοήθησε και πάνω απ' όλα με προστάτεψε, δε θα πω σαν πατέρας, γιατί ο πατέρας μου δεν «υπήρχε», για πολλά χρόνια. Η γιαγιά ήταν εκείνη που κράτησε δεμένη την οικογένεια με τη διπλωματία της!

Μια μέρα που έκανα να πω δυο παράπονα στον κυρ Παναγή για τον πατέρα μου, εκείνος μου είπε πριν προλάβω καν ν'

αρχίσω: Αφού δεν έφυγε ποτέ από το σπίτι, δεν σας χτύπαγε παρά μονάχα κοπανούσε ρακές και φώναζε, ήταν ο προστάτης σας, έστω με την παρουσία του και το όνομά του. Ο πατέρας, ο άνθρωπος Βασίλη, έχει και αδύνατα σημεία. Πολλές φορές οι άλλοι νομίζουμε ότι αντέχει, λες και είναι από σίδηρο. Έλα όμως που λυγάει. Το πιο δύσκολο είναι να λυγίσεις και να το πάρουν χαμπάρι οι άλλοι. Αλλά ο κρυφός εαυτός μας, γνωρίζει τι και πώς, και ένα σαράκι, αυτό της πίκρας και της απογοήτευσης σε τρώει. Τέλος πάντων μεγάλος άνθρωπος είσαι θα κάνεις οικογένεια και θα καταλάβεις όσα τυχόν δεν κατάλαβες ως τώρα. Εγώ δεν έκανα παιδιά, πρόσεξε, όχι γιατί δεν μπορούσα, δεν ήθελα, φοβόμουν τη μεγάλη οικογένεια, τις ευθύνες, γιατί μεγάλωσα σε ένα πολύβουο σπίτι και καθώς ήμουν ο μεγαλύτερος, όλο μάζευα τα μικρά, έκανα δουλειές πολλές, εν πάση περιπτώσει, δεν έβλεπα τον εαυτό μου ως κατάλληλο να συνεχίσει να κάνει κάτι, που για δεκαπέντε τουλάχιστον χρόνια επιτελούσε με αφοσίωση. Γράμματα δεν έμαθα, ευτυχώς γνώρισα την κυρά Δέσποινα η οποία έδειξε κατανόηση και θέλω να πιστεύω ότι πολλά παιδιά που είχαν ανάγκη, τα βοηθήσαμε να μπουν στο σωστό δρόμο.

Αυτός ήταν ο κυρ Παναγής, άνθρωπος! Όστε μας έβλεπε σαν οικογένεια! Τι πιο ωραίο, εσωτερικός μετανάστης σε ανάδοχη οικογένεια στον Πειραιά! Ωραίο

θέμα για εκείνον που ασχολείται με τη συγγραφή.

Το βαρύ ρόβερ ξεκίνησε. Πήγαμε καρφί στην ταβέρνα του κυρ Σταύρου στην Καστέλα. Αλλά ποιος λέτε ήταν ο κυρ Σταύρος; Ω θεέ, πώς τα έφερες έτσι, αρχίζω και πιστεύω πιο πολύ στην ύπαρξή σου, με τόσα που μου φανερώνεις. Αρχίζω και βλέπω τη ζωή σαν ένα τεράστιο παζλ που ναι θέλει πολλά κομμάτια ακόμη για να συμπληρωθεί, μάλλον το συμπληρώνουμε όσο ζούμε! Κομμάτια εδώ κι εκεί, που τα σκόρπισε η μοίρα.

Κάθισαμε σε ένα μακρόστενο τραπέζι με θέα προς τη θάλασσα! Ήρθε ο σερβιτόρος να πάρει παραγγελία και ο κυρ Παναγής του είπε: *Το αφεντικό σου θα ήθελα λίγο, είναι εδώ; Ναι, κύριε μιλάει στο τηλέφωνο.* Ήρθε ο κυρ Σταύρος και μόλις είδε τον Κυρ Παναγή ενθουσιασμένος είπε: *Τι θα γίνει με μας, καλό είναι κάπου κάπου να τα κλείνουμε τα μαγαζιά, ο κόσμος δεν έχει άκρη κι εμείς, τι να τα κάνουμε αυτά που μαζεύουμε! Έτσι, θα σε δω λιγάκι σήμερα.* Κάθισε κι αναπαμό δεν είχε. Πήγε στο τηλέφωνο, ήρθε κάθισε ξανά. *Να, είναι κάτι πατριωτάκια που θέλουν να μπαρκάρουν και προσπαθώ να βρω, σε ποια εταιρεία και σε ποιο καράβι να πάνε. Ένα π.χ. το «Αθηναϊκός Ορίζον» σε δυο βδομάδες μπορεί να πάρει κόσμο από Ολλανδία και από εκεί φεύγει για Παναμά.*

- *Ε, πού είναι Σταύρο μου το θέμα, θα πάνε στην Ολλανδία, τότε να περιμένεις να έρθει στον Πειραιά ένα τέτοιο πλοίο, είτε ο κυρ Παναγής. Εγώ τρωγόμουνα μέσα μου, κάτι μου έλεγε πως θα είναι από το νησί μου!*

- *Και από πού λέτε να έρθουν τα παιδιά;*

- *Από τη Σαμοθράκη παλικάρι μου, και είναι πρόβλημα, πρώτα τότε να έρθουν και έπειτα η γλώσσα, μόνο Σαμοθρακίτικα ξέρουν!*

Έπρεπε να μας βλέπατε, να βλέπατε τη γιαγιά πώς αγωνιούσε να μάθει τι και πώς.

- *Και ο Βασίλης από τη Σαμοθράκη ήρθε, τι να κάνουν τα νέα παιδιά, δρόμους αναζητούν, δρόμους μακρινούς συμπλήρωσε ο κυρ Παναγής.*

- *Όστε πατριώτες Βασίλη μου, και γιατί δεν ήρθες σε μένα, στο Σταύρο και πήγες στον Παναγή, σου μύρισε πιο πολύ η Μυτιλήνη, αστείευτηκε!*

Εγώ είπα την αλήθεια, και έδειξα την κυρά Δέσποινα!

- *Κατάλαβα, πήρε χαμπάρι η κυρά Δέσποινα ότι κάποιος νέος έχει ανάγκη, αμέσως τον τακτοποίησε.*

Και γυρνώντας προς την κυρά Δέσποινα, την παλάρισε δυο φορές στην πλάτη λέγοντας: *Κι εκείνο το ορφανό το κοριτσάκι που μάζεψες από την ακτή Μιαούλη κυρά Δέσποινα, τι απέγινε;*

- *Παντρεύτηκε έναν δάσκαλο από την Ηλεία κάπου εκεί, από τον Πλάτανο Ολυμπίας και μένουν στον Πύργο, έχει και δυο κόρες, τη Δέσποινα και την Παναγιώτα.*

- *Μπα, να σκεφτώ ότι ...*

Δεν αποτελείωσε την κουβέντα του και η κυρά Δέσποινα είπε: *Η Δέσποινα το πήρε από μόνη της, γεννήθηκε 21 Νοεμβρίου μετά από πολύωρη ταλαιπωρία της μάνας και η Παναγιώτα έχει το όνομα του παππού Παναγιώτη του πατέρα του δάσκαλου. Τώρα αν το πεις και θεού θέλημα, δεν γνωρίζω αλλά εμάς μας επισκέπτονται συχνά σαν εγγόνια μας!*

Σάστισα, δεν ήξερα πώς να τακτοποιήσω τα απροσδόκητα, πώς να ευχαριστήσω τον Κύριο για τα γενόμενα!

Δεν ήρθε ο σερβιτόρος για παραγγελία, μας έφεραν ένα τραπέζι φαγητά,

διάφορα. Το μάτι μου έπεσε στους κολοκυθοκεφτέδες. Εμείς δεν φτιάχναμε στο μαγαζί αλλά μου άρεσαν πολύ.

Κάποια στιγμή η γιαγιά σηκώθηκε και πλησίασε τον κυρ Σταύρο στο γραφείο του. Δεν ξέρω τι είπαν, όταν επέστρεψε στο τραπέζι σκούνησε συνθηματικά όπως συνήθιζε τη μάνα μου η οποία δεν είχε βγάλει μιλιά, μόνο παρακολουθούσε. Εγώ κατάλαβα ότι κάτι καλό είχε πάρει ως υπόσχεση.

Έέρεις, της λέει ψιθυριστά, ποιος είναι, είμαστε και σόι, αλλά λείπει χρόνια από το νησί.

Πρώτη φορά είδα τη μάνα να μειδιά, χαμόγελο δε θα το 'λεγα. Κάτι κατ' ανάγκη εκφρασμένο, για τις ανάγκες των γυρισμάτων θα έλεγα επηρεασμένος από το σινεμά που επισκεπτόμουν συχνά.

Τα είχα δει όλα, πιο πολύ κατάλαβα πόσο καλός άνθρωπος ήταν ο κυρ Παναγής, κυρίως εκείνος για την εποχή ήταν ένα διαμάντι.

Φύγαμε γεμάτοι συναισθήματα. Ο Σταύρος θα γινόταν γρήγορα πεθερός μου, αυτό το συμπέρασμα έβγαλε η γιαγιά από την κουβέντα. Μα είμαστε συγγενείς της είπα!

- *Ε, συγγενείς τρίτα ξαδέρφια ο πατέρας σου, εσύ, τίποτα, ξένο αίμα.*

Πάντοτε, σας είπα, τα γύριζε κατά κει που ήθελε, όπως τα ήθελε!

Τώρα η κόρη του κυρ Σταύρου θα έπαιρνε εμένα. Τι να πω! Κι όμως, ώρες-ώρες σα να μιλάς με το θεό με πήρε και μ' έφερε ως εδώ που βρίσκομαι σήμερα: ένας προκομμένος Σαμοθρακίτης που βολτάρω στο Σέντραλ Παρκ της Νέας Υόρκης με τρία αγόρια, το Γιάννη, το Σταύρο και τον Παναγή και ένα κορίτσι την Πελαντίνα από το Πελαγία της μάνας μου και Κωνσταντίνα της γιαγιάς μου.

Η μάνα μου και η γιαγιά μου έφυγαν με το πλοίο της άγονης γραμμής για το νησί.

Η κυρά Δέσποινα τις έδωσε πολλά πράγματα, ένα καλοκαιρινό μπουφάν για το μπαμπά, πρώτη του φορά θα έβλεπε τέτοιο πανωφόρι, μια ζακέτα για την αδελφή μου, και ένα ωραίο μπλουζάκι για τον αδελφό μου, τάχα ότι τα έστελνα εγώ. Τις αγόρασε πράγματα για το σπίτι, μια κρεατομηχανή που την ήθελαν πολύ γιατί όσες φορές χρειαζόταν κιμά τον έκοβαν με ένα κοφτερό μαχαίρι, όχι μη φανταστείτε για κεφτέδες, για ένα παραδοσιακό φαγητό που λέγεται μαντί, κάτι σαν ψιλοκομμένο κρέας σε φύλλα σαν μαντηλάκια.

Πολλά πράγματα πήραν μαζί και ένα γράμμα για τον πατέρα μου:

Ένας λόγος απλός για σένα πατέρα.

Διάβασε τον αργά αργά, γιατί τα παιδιά πάντα ζητούν λίγο έστω χρόνο από τους γονείς τους. Εγώ όσες φορές σου τον ζήτησα, πάντα με απέφυγες με το πρόσχημα, όχι τώρα μετά, αλλά το μετά δεν ερχόταν γιατί οι φωνές περίσσευαν μες στο σπίτι και κουρνιάζαμε σαν τα πουλιά στις άκρες. Εκείνο το θέατρο είχε έναν πρωταγωνιστή και δυο κομπάρσους που μόνο ακούγανε κι αν καμιά φορά μιλούσαν ήξεραν ότι τις αγνοούσες!

Έτσι πήρα των ομματίων μου και έφυγα. Έφυγα εκείνο το πρωί και δεν αισθανόμουν τίποτα για σένα πατέρα, σαν να μην υπήρξες στη ζωή μου. Άφηνα πίσω μου μια ναυαγισμένη οικογένεια κι έλεγα πότε άραγε θα έρθει η γαλήνη γιατί εγώ μπόρεσα να φύγω, τι να έκανε η μάνα που πάντα με το κεφάλι σκυμμένο προσπαθούσε να κρατήσει ισορροπίες.

Πέρασα και περνάω καλά. Στάθηκα τυχερός, αλλά αν δεν ερχόταν βολικά τα πράγματα τι θα γινόμουν.

Ίσως και γι' αυτόν το λόγο, γιατί εδώ, κάποιος μου έμαθε να συγχωρώ και να μην σε ακυρώνω πατέρα, ίσως γι' αυτό σου γράφω δυο λόγια. Δεν ελπίζω σε τίποτα παρά μόνο στο να σε πετύχω νηφάλιο και να σκεφτείς έστω λίγο τι σημαίνει πατέρας!

Θέλω να αλλάξεις για σένα, μετά για τη μάνα που ποτέ δεν παραπονέθηκε κι ας έκανε τη νύχτα, μέρα για την οικογένειά της.

Ποιος ήταν ο αρχηγός, εδώ ο κυρ Παναγής λέει εσύ, με τα ελαττώματά σου. Εσύ όμως έμαθες να ξεχωρίζεις ποια είναι προτερήματα για να τα κρατήσεις ή βολεύεσαι με τα ελαττώματα!

Ευχαριστώ που μου έστειλες τη μάνα και τη γιαγιά, θέλω να πιστεύω πως είναι ένα κομμάτι από την πίτα της μετανοίας.

Είναι καιρός να σκεφτείς όχι να επανορθώσεις αλλά να διορθώσεις τον άστατο χαρακτήρα σου. Όχι πατέρα δεν είναι αργά, τα καλύτερα χρόνια για μετάνοια είναι τώρα παρά ποτέ.

Δεν ξέρω τι ευχαρίστηση σου έδινε το πιοτό αλλά η γιαγιά μου είπε ότι έχεις αλλάξει πολύ. Για το παιδί της τα είπε έτσι ή για να μεταστρέψει τον εγγονό της να σε δει θετικά. Και τα δυο μας συμφέρουν, κοινός παρονομαστής η αγάπη.

Πατέρα, δεν ονειρεύομαι πια τη μέρα που θα παίξεις μαζί μου που δεν έφτασε ποτέ αλλά παίξε ένα παιχνίδι συμπεριφοράς απέναντι σε όσους απέμειναν σε αυτό το σπίτι. Κάποια μέρα αυτό το παιχνίδι θα το παίξεις με τα εγγόνια σου και θα χαιρόμαστε εμείς που δεν σε συνηθίσαμε έτσι.

Εύχομαι να δώσεις επιτέλους προσοχή, όχι στο παιδί σου αλλά στο γράμμα του παιδιού σου που επιβάλλεται να κρατήσεις ως ακριβή μάρτυρα της αγάπης του για σένα που ζητάει την έκφραση της αγάπης εκείνης που ίσως καταχώνιαζες κάπου από ντροπή, αμυαλιά, εγωισμό ή στείρο ωχαδερφισμό.

Με αγάπη

Βασίλης.

Η ζωή μου συνεχίστηκε κι ως τα τριάντα δεν άλλαξε σχεδόν τίποτα. Βολεύτεκα και στο μικρό σπιτάκι και δεν έλεγα να φύγω. Η αλήθεια είναι πως δεν με άφηναν τα αφεντικά μου.

- Πού θα πας, καλά είσαι εδώ, όσο είσαι ένας χωράς. Ο πατέρας μου, έμαθε τα νέα μου και μου έστειλε ένα γράμμα.

Αγαπημένε μου Βασίλη,

Ευχαριστώ το θεό που ζεις! Στο χρόνο που λείπεις κατάλαβα τι σημαίνει ανάγκη, αγάπη, στέρηση, ενοχή! Ένωσα πρώτη φορά τι σημαίνει παιδί και πως όλα τα παιδιά για το γονιό είναι σαν ένα. Η επιλογή σου να μη με χαιρετήσεις φεύγοντας, ήταν ένας κάρφος στην καρδιά μου. Την ώρα που σηκώθηκες να φύγεις δεν κοιμόμουν, είχα γυρίσει προς τον τοίχο και έκλαιγα, με ένα πρωτοφανές βουβό κλάμα. Εκείνο το πρωί κατάλαβα πόσο αλμυρό είναι το δάκρυ αλλά και πόσο λυτρωτικό! Ποτέ άλλοτε δεν είχα κλάψει και δεν βρέθηκα στην ανάγκη να γεύομαι τα δάκρυστά μου!

Σου γράφω αγαπημένε μου και το νιώθω, δεν το γράφω απλά, γιατί ποτέ δεν σου προσέφερα τα δώρα που ήθελε η παιδική σου ψυχή. Δεν ξέρω τι σημαίνει εξομολόγηση κι εγώ μου λέει συχνά η γιαγιά σου ότι πρέπει να το κάνω. Αυτό το γράμμα είναι εγώ σαν εγώ σαν εξομολόγηση ή ένα βήμα πριν από αυτό το μυστήριο όπως το λένε!

Παντρεύτηκα τη μάνα σας με προξενιό, ήταν το αγαπημένο κορίτσι της νονάς μου. Εγώ ήμουν και μεγαλύτερος και ακοινωνήτος και πολύ ντροπαλός! Δεν έπρεπε να παντρευτώ και προπαντός να μένουμε όλοι μαζί. Το πορτοφόλι το κρατούσε ο παππούς και όσα περίσσευαν σε κάνα

τραπέζι ή αλλού τα μάζευε η γιαγιά σου και μας έδινε για κερύ στην εκκλησιά. Στην αρχή έφερνα στο σπίτι λεφτά, τρόφιμα, ρούχα αλλά όλα μου τα χαλούσε η γιαγιά σου, που με πρόσβαλε πολλές φορές μπροστά στη μάνα σας. Όταν πήρα τον κατήφορο σηκώθηκα μερικές φορές μόνος μου, αλλά μετά, τα πράγματα έγιναν χειρότερα. Είναι πολλά και πάλι σου γράφω με το φόβο μήπως με πετύχει η γιαγιά σου και διαβάσει τα γραφόμενα. Η μάνα σας σήκωσε μεγάλο σταυρό και θα σηκώνει για πολύ, το ξέρω. Ευτυχώς που έφυγες, γλίτωσες λέω εγώ, και γλίτωσα κι εγώ από την καταστροφή. Η απουσία σου γλύκανε τις καρδιές. Να ξέρεις η λύπη όταν μοιράζεται γίνεται μισή και η χαρά διπλή. Εμείς, με τη στενοχώρια μας ενωθήκαμε, μας έδεσε η απουσία σου και ναι, ο φόβος μήπως χαθείς και δεν σε ξαναδούμε. Είναι πολλά, θα σου πω μόνο ένα και θα κλείσω το πρώτο μου γράμμα και την πρώτη μου πραγματική επικοινωνία μαζί σου. Όταν ήσουν δέκα περίπου σου αγόρασα από ένα γυρολόγο στη Χώρα, ένα ωραιότατο παλτό. Όταν το έφερα και σε φώναξα να το φορέσεις, πρώτη έτρεξε η γιαγιά. Ήταν μάλλινο και μακρύ. Μόλις το φόρεσες η γιαγιά σου είπε ότι ήταν ωραίο κι εγώ είπα την αλήθεια ότι το αγόρασα από γυρολόγο. Αμέσως σου το έβγαλε βγήκε στην αυλή, του έριξε πετρέλαιο και το έκαψε. Πάρε, μου είπε, τα λεφτά, αλλά εμείς κοριούς στο σπίτι μας δεν βάζουμε, ακούς εκεί από γυρολόγο! Εγώ δεν απάντησα, πληγώθηκα

αλλά σώπασα. Σώπαινα πολλά χρόνια κι όταν άρχισα το πιετό φώναζα, έκανα διάφορα.

Βασίλη, διάβασε καλά αυτά που σου γράφω, μπορεί κάπου να μου δώσεις συγχώρεση, κάπου αλλού να με κατηγορήσεις και από κάποια σημεία να πιαστείς για να κάνεις καλύτερη την οικογένειά σου.

Αυτό που σου καταθέτω είναι ότι πρώτη φορά μιλάω όπως θα ήθελα. Δεν πίνω, δεν ενοχλώ, κάνω κάνα μεροκάματο, κάτι γίνεται. Εσύ να δεις να προκόψεις κι εμείς θα χαιρόμαστε με την προκοπή σου!

Σε φιλώ σταυρωτά

- κι αυτό η γιαγιά σου μας το επέβαλε-, δε βαριέσαι...

Ο πατέρας σου

Γιάννης

Στα τριάντα μου επρόκειτο να παντρευτώ την κόρη του κυρ' Σταύρου και το γράμμα του πατέρα μου, είχε αφήσει ανεξίτηλη τη λεπτομέρεια του... εμείς μαζί δεν κάνουμε! Φοβόμουνα, είχαν χρήματα πολλά και σκεφτόμουν μήπως καταντήσω κανένα χειραγωγούμενο πλάσμα! Αλλά όχι, έγιναν όλα καλά με όλους παρόντες και φύγαμε στη Νέα Υόρκη γιατί ήδη η γυναίκα μου

βρισκόταν εκεί. Ασχολήθηκε περισσότερο με επιχειρήσεις παρά με την κουλτούρα. Άλλωστε αυτό είναι χαρακτηριστικό πολλών που πάει να γίνει μόδα: μορφωμένοι επιχειρηματίες!

Οι γονείς μου μετά από κάποια χρόνια κατέβηκαν στον Πειραιά, στο σπίτι που μας έγγραψε ο κυρ Παναγής και είχαν πολύ καλές σχέσεις με τα πεθερικά μου.

Σήμερα, η ψυχή μου είναι στο νησί, στη Σαμοθράκη, η καρδιά μου στην Ελλάδα, ο νους μου στους Έλληνες! Με τους Έλληνες φτιάχνουμε πολλές Ελλάδες γι' αυτό βοηθάω όπως με βοήθησαν, όποιον πατριώτη έχει ανάγκη. Κάντε το!

Η Άννα Δεληγιάννη Τσιουλπά γεννήθηκε το 1960 στις Μακρυλιές Σαμοθράκης Ν. Έβρου. Αποφοίτησε το 1977 από το εξατάξιο Γυμνάσιο Σαμοθράκης. Είναι πτυχιούχος της Φιλοσοφικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Εργάζεται ως

Φιλολογος στο 4ο ΓΕΛ Αλεξανδρούπολης, στο οποίο υπηρέτησε επί σειρά ετών ως υποδιευθύντρια.

Είναι ποιήτρια και συγγραφέας, αρθρογράφος-δοκίμιογράφος, κριτικός λογοτεχνίας και με αυτή την ιδιότητα παρουσιάζει από το 1994 το έργο Ελλήνων συγγραφέων ποιητών και πεζογράφων.

Το 2011 διακρίθηκε σε διαγωνισμό διηγήματος με το διήγημα Τρίτη Ηλικία.

Αρθρογραφεί στον ημερήσιο και περιοδικό τύπο. Πολλά άρθρα δημοσιεύονται μέχρι σήμερα από την εφημερίδα Βήμα και Ελευθεροτυπία.

Το 2013 εκδόθηκε από τις εκδόσεις Σαΐτα το βιβλίο της, Τεθλασμένη Ζωή

Είναι παντρεμένη με τον εκπαιδευτικό Γιώργο Τσιουλπά και έχει δυο παιδιά, το Χάρη και τη Φιλιά.

τοβιβλίο.net
Διάβασέ το!

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου
έγινε από τον Κώστα Θερμογιάννη

kthermoyiannis@outlook.com

www.nthermo.com

www.tovivlio.net

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons

Η οικογένεια αποτελεί για το παιδί έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς στη ζωή του. Δεν ισχύει όμως αυτό για όλα τα παιδιά και για όλες τις οικογένειες. Πολλοί παράγοντες και κυρίως τρίτα πρόσωπα παίζουν συνήθως καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη της ζωής των παιδιών, και μόνο όταν αυτά έχουν τα κατάλληλα εφόδια ή απλώς καμιά φορά σταθούν τυχερά μπορούν να ανταπεξέλθουν στη ζωή.